

sagt gennemført til de mindste Enkeltheder. En hel Dag blev anvendt til en Udflugt til Niagara, der ligger 3—4 Timers Rejse fra Toronto, og hvis Storslaethed og Skønhed jeg ikke vil gøre Forsøg paa at beskrive.

Kongressen blev afsluttet med en Festlighed i den statelige Parlamentsbygning med Takketaler til alle de mange, der havde vist os Gæstfrihed og Elskværdighed, og det trak langt ud paa Aftenen, inden den sidste Tak var bleven sagt, den sidste Afsked tagen.

Næste Aften tiltraadtes den Tur gennem hele Canada, som paa meget billige Vilkaar var bleven arrangeret for Kongresdeltagerne. Det var et muntret og forventningsfuldt Selskab paa 97 Deltagere, der under Mrs. Cumming's Ledelse samledes paa Banegaarden og installerede sig i de 4 Pullmansvogne, der skulde være deres Hjem i de følgende ti Dage. Stor Lykke gjorde det, da Lady Aberdeen kom ned for at sige Farvel til os, og under Af-syngelsen af »He is a jolly good fellow« gled Toget af Sted.

Nu gjaldt det om at finde sig tilrette i Vognene, og for dem, der ikke kendte de amerikanske Jernbanevogne, skulde der lidt Tid til; men efterhaanden lærte man at indrette sig og gøre sig det hyggeligt, og ofte var vi glade, naar vi efter en anstrengende Dag kom »hjem« og kunde sidde i Ro og hvile os, mens Toget førte os videre gennem det ukendte Land.

Det mindst behagelige var Af- og Paa-kledningen. Der er ingen Kupeer, men hele Vognen er eet Rum med en Gang i Midten og til begge Sider Sofaer, der om Aftenen bliver redt op til Køjer i to Eta-ger med lange Gardiner for. Bekvemst var det ikke, og dog havde vi det mangeløst imod almindelige Rejsende, da ligger nemlig Herrer og Damer imellem hinanden i samme Vogn, og man kan tænke sig, hvor generende det er. Vi derimod havde vort eget Tog med Spisevogn og kunde lade vort Tøj ligge, naar vi skulde ud og se os om, saa at vi aldrig havde noget Besvær med Bagagen. Og meget gemytligt og fornøjeligt var Samlivet med Rejssekammeraterne, der repræsenterede 11 forskellige Nationer, man besøgte hinanden, ja flere holdt smaa The-selskaber og kogte og stegte ude i det lille Køkken, der var i den ene Vogn.

Rejsen blev som et Triumftog, allevegne

blev vi modtagne af det lokale Nationalraad eller forskellige Kvindeklubber, kørt rundt i Byerne, vist de interessanteste Ting, indbudte til Festmaaltider o. s. v. Oftest var Byens Mayor med til vor Modtagelse og Provinsguvernørerne holdt Modtagelse for os. Aviserne var fulde af — mer eller mindre korrekte — Beretninger om os med Portrætgrupper, der blev tagne paa alle mulige og umulige Tider og Steder — kort sagt vi optraadte som »Verdens mest fremragende Kvinder«. Til Gengæld maatte vi ved Maaltiderne og ved offentlige Møder holde Takketaler og fortælle lidt om vort Land; mest Interesse vakte Spørgsmaalet om Kvindestemmeretten, og der var Jubel, naar man kunde fortælle, at man havde opnaaet den helt eller delvis. Da en Repræsentant for hver af de 11 Nationer foruden en Del »Indfødte« skulde tale hver Gang, trak det let længe ud; og da man stadig havde sine 96 Rejssekammerater som Tilhørere, maatte man jo se at variere det lidt, hvilket tilsidst ikke var saa let, men paa den anden Side hjalp det naturligvis, at man fik Øvelsen. De første Gange man uventet blev »kaldt paa« for at tale eller ved Ankomsten til et Møde saa sit Navn trykt paa Programmet som Taler, blev man ikke rigtig hyggelig til Mode ved at skulle optræde for en stor Forsamling paa et Sprog, man ikke var Herre over, men efterhaanden vidste man da i alt Fald, hvad der ventede en. Ret imponerende var det dog altid at skulle tale i en Kirke eller som i Vancouver fra Operahusets Scene, og glade var vi, naar vi som over The Rockies havde et Par Dages Ferie. Heldigvis havde vi nogle gode Talere, bl. a. i Frau Stritt, Frk. Salomon og Frk. Krog. Og ved Samværet med Stedets Beboere fik vi meget at se og fik et Indblik i Forholdene, som en almindelig Turist ikke vilde faa i saa kort Tid. Rejsen strakte sig igennem hele Canada helt over til Victoria paa Øen Vancouver ved det stille Hav og tilbage igennem de Forenede Stater, og da Jernbaneturen alene frem og tilbage tager ca. 10 Døgn, og vi kun var 23 Dage borte, vil man forstaa, at der ikke kunde blive lange Ophold undervejs.

Naar jeg nu skal fortælle lidt om, hvad vi saa, kan det kun blive i store Træk; der var saa meget overordentlig interessant og fremmedartet. Alt hvad der blev vist os var »det største i Verden« i sin Art; vi lo